

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 42873

Kl. 66 b, 16

Chodakowskie Zakłady Włókien Sztucznych *)

Chodaków k/Sochaczewa, Polska

Sposób suszenia sztucznych jelit

Patent trwa od dnia 27 marca 1959 r.

Suszenie sztucznych jelit w postaci płaskiej taśmy na ogrzewanych bębnach obrotowych pociąga za sobą sklekanie się wewnętrznych ścianek jelita.

Takie sklekanie się stwarza poważne trudności w procesie napychania jelita farszem, ponieważ przed założeniem jelita na rurkę łączącą farsz, musi być ono uprzednio rozwarłe do postaci cylindrycznej.

Znane dotychczas dwa sposoby, mające na celu usunięcie tego niepożądanego zjawiska, prowadzą się albo do suszenia jelita w stanie nadmuchiwanym, a więc w postaci cylindrycznej, albo też do odpowiedniej impregnacji

ścianki jelita (np. krzemionka), w przypadku suszenia w postaci płaskiej.

Oba te sposoby są w zastosowaniu praktycznym dosyć kłopotliwe. Suszenie jelita w stanie nadmuchiwanym wymaga stosowania urządzenia regulującego ciśnienie wewnątrz jelita oraz sprawia duże trudności w przypadkach, gdy w ściankach jelita są dziurki względnie pęknięcia. Impregnacja jelita substancjami przeciwdziałającymi sklekaniu się (aerazol kwasu krzemowego) pociąga za sobą, poza kłopotami natury technicznej i podrożeniem kosztów wytwarzania, wprowadzenie dodatkowo jeszcze jednej substancji obcej, co dla jelita jako artykułu pośrednio spożywczego nie jest wskazane.

Sposób będący przedmiotem wynalazku umożliwia sklekanie się jelita przez wprowadzenie do wnętrza jelita, na drodze pomiędzy ostatnim bębniem suszącym a organem odbiorczym, powietrza pod niewielkim ciśnieniem. Powietrze zamknięte w tym odcinku rozdziela wewnętrzne ścianki jelita przesuującego się do

*) Właściciel patentu oświadczył, że współtwórcami wynalazku są Czesław Szczotarski, Stanisław Gałach, Andrzej Wysocki, Jan Alama, Jerzy Stadniczuk, Stefan Walisiewicz, Rajmund Rutyna, Stanisław Sękiewicz, Grzegorz Kisiołek, Edward Wojtkowski, inż. Edmund Malinowski, mgr Bogdan Kurant i Walenty Czarnecki

organu odbiorczego i dosuszając je od wewnątrz zapobiega sklejanu się przy ponownym nawijaniu w postaci płaskiej na bęben zbiorczy. Oddzielanie ścianek jelita następuje stosunkowo łatwo, i co jest bardzo istotne, bez uszkodzenia ścianek, ponieważ sklejenia powstałe w czasie suszenia jelita na bębnach nie stanowią jeszcze trwałych i mocnych połączeń.

Sposób suszenia według wynalazku jest zilustrowany na rysunku.

Jelito 1 w formie płaskiej, schodząc z ostatniego bębna suszącego 2, kierowane jest na krążek 3 zamykający powietrze od strony bębna. Opuszczając krążek 3 jelito przesuwa się dalej pomiędzy dwoma obracającymi się wałkami 4 i 5 z miękkiej gumy. Układ tych wałków, będący jednocześnie częścią urządzenia prowadniczego, stanowi zamknięcie dla powietrza od

strony odbierającej. Powietrze wprowadza się przez wdmuchanie go do wnętrza jelita po zejściu z krążka 3, a przed wprowadzeniem go między wałki gumowe 4, 5. Od wałków gumowych 4, 5 jelito przebiega dalej do urządzenia odbierającego 6 znów w postaci płaskiej, ale już bez wewnętrznych sklejeń.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób suszenia sztucznych jelit w postaci płaskiej, znamienny tym, że do wnętrza jelita, na odcinku między ostatnim walcem suszącym a organem odbiorczym, wprowadza się powietrze zamykając je od strony suszącej i od strony odbiorczej.

Chodakowskie Zakłady Włókien
Sztucznych

